

VYDÁVÁ OBLASTNÍ VÝBOR ČSL. STRANY NÁRODNĚ SOCIALISTICKÉ VE FRANCII

ROČNÍK : I

PARÍŽ - *november* - 1950⁷

ČÍSLO : 6

REDAKČNÍ KRUH.

CENA: 20 FR.S.

H L E D Á S E O D V A H A .

Alois Čížek

Pamětní desky hlásající, že T.G.Masaryk bydlil za prvního odboje v místnostech téhož washingtonského hotelu, kde sotva po třicetipěti letech zasedá výbor vrcholné instituce odboje třetího, je němým svědkem, kam až uspěla naše demokratická tradice během jediné generace. Politikům, kteří se k masarykovské tradici hlásí více slovy než skutky, měla by být posledním mementem, aby zpytovali své svědomí a přezkoušeli, v čem se zpronevěřili Masarykovi v ideálech a v čem v metodách. Masaryk měl by jim být poučením, že úspěchu lze docílit jen cílevědomou prací a odvahou při rozhodování a ne intrikování a přešlapováním na místě ze strachu před zodpovědností.

Probíhající politická jednání ve Washingtoně nejsou bohužel vedena masarykovským duchem. Marně by hledal jejich pozorovatel masarykovskou politickou poctivost a přímost mezi těmi, kdo se vydávají za jeho žáky. Politika vzájemného napalování se, kterou komunisté tak úspěšně prováděli v době málo slavné Národní Fronty, vystřídala, bohužel zdá se že již neodvratně, politiku masarykovské upřímnosti a Švehlovského vzájemného dohodování se. S respektem pohlížím na nedávnou dobu, kdy už sice byla politika taky 90 % taktiky, ale kdy v ní bylo alespoň těch 10 % zásad. Dnes marně těch 10 % hledám.

Národní socialisté Čížek a Suchý byli ze strany "vyloučeni" především proto, že prý při reorganizaci předsednictva RSČ ve Francii podporovali zapojení reprezentantů strany živnostenské a národně demokratické. Národní socialista Firt, který se podepsal na vylučovacím dekretu, sám podává ve Washingtonu návrh, aby do výboru Rady byli přizváni reprezentanti těchto stran Fusek a Rašín. Kde je logika, kde jsou zásady? Či bude i Firt ze strany vyloučen?

Národní demokrat Rašín, který ještě včera popíral existenční oprávnění své strany, projevuje znenadání ochotu být reprezentantem téže strany ve vrcholném orgánu Rady. I on je ochoten vyměnit za funkci své zásadně negativní stanovisko k obnově strany v exilu.

Když v létě 1950 jednal Dr. Ripka v Paříži o udržení své funkce v RSČ ve Francii, byl ochoten obětovat třeba i česko-slovenskou státní jednotu svým osobním zájmem. Viděli jsme v tom výstřelek, kam

až se může zajít při honbě za funkcí. Omlouváme se, to nebyla vyjímka, to nebyl výstřelek, to je jeden z charakteristických rysů představitelů politické generace, která si jako výsměch všemu říká generace Masarykových žáků.

Politická jednání představitelů této "vůdcovské" mentality ve Washingtoně těžko přinesou pozitivní výsledky pro náš exil a pro zmučený národ doma, leda že by pánbůh dal nesčetněkrát opakovat zázrak o proměně Šavla v Pavla.

Opatrnost a za druhého odboje ukutá soudržnost kliky samozvaných osobností dává tušit, že i nadále lze počítati s tím, že ve vrcholném orgánu našeho odboje budou skuteční kolaboranti se Stalinem a Gottwaldem pečlivě hlídat / i za cenu prodlužování nedělnosti Rady/, aby se mezi ně nevetřeli ti, kteří proti komunistům bojovali ještě dříve nežli klika politiků, která v sobě objevila své antikomunistické a antisovětské přesvědčení teprve potom, když byla komunisty vykopnuta z vlády.

Není jen zásluhou jejich schopností, že jsou v této své snaze úspěšní. Nelze je při jejich osobním založení za to ani příliš odsuzovat. Značnou vinu na dnešním stavu v RSČ má i okolnost, že se dosud nepodařilo nalézt osobu, která by měla dosti odvahy převzít osobní zodpovědnost za provádění protikolaborantské politiky.

Musí být i odvaha přiznat, že jednota s kolaboranty s komunismem v nedělném orgánu je méně, než nejednota zaručující dělnost a pozitivní výsledky z této práce.

oOo

P R O H L Á Š E N Í

Oblastní výkonný výbor čl. strany nár. soc. ve Francii zabýval se dopisy doručenými předsedovi OVV bratru Al. Čížkovi a jednatelem br. V. Suchému, podepsanými některými bývalými vedoucími funkcionáři strany a jednajícími o t.zv. vyločení bratrů předsedy a jednatele OVV ze strany. Oblastní výkonný výbor zaujal jednomyslně toto stanovisko:

Bratr předseda Alois Čížek i bratr jednatel V. Suchý postupovali vždy v rámci intencí, daných jim OVV a schválených členstvem strany. Není proto důvodu proč by čl. národní socialisté ve Francii měli jakkoliv změnit svůj postoj k oběma zmíněným funkcionářům.

Oblastní výkonný výbor přikazuje předsednictvu aby n e z á v i s l e na bývalých vedoucích funkcionářích ještě intenzivněji pokračovalo ve své dosavadní činnosti, aby navázalo spojení s bratrskými organizacemi a těmi bratry v ostatních zemích, kteří zaujímají stejný postoj jako čl. nár. soc. ve Francii a aby společně s nimi pokračovalo v politice, odpovídající tradicím této strany.

P R Á Z D N Ě G E S T O .

-of-

Předseda obl.vyk.výboru čsl.str.nár.soc. ve Francii poslanec Alois Čížek spolu s jednatelem bratrem V. Suchým obdrželi dopisy podepsané třinácti bývalými funkcionáři strany. V obou těchto dopisech oněch třináct podepsaných osob, vyhlášujících se z části za předsednictvo strany v exilu, z části pak za ústřední výkonný výbor uvádí, že vylučují bratry Čížka a Suchého ze strany pro porušení stranické kázně bez bližšího odvodnění a zakazují, aby oba jmenovaní napříště vystupovali jako národní socialisté se všemi z toho plynoucími důsledky.

Podepsaných třináct osob, i kdybychom jim teoreticky přiznali jim nepříslušací právo mluvit jménem strany / ústřední výkonný výbor vyšel z posledního sjezdu byl více než stočlenný /, nepostupovalo ani podle organizačního řádu strany, ani podle obvyklých zvyklostí spolkového života. Obvinění proti oběma funkcionářům nebyla nikdy formulována, nedostalo se jim ani možnosti obrany. Pouze v dopise Dr.Zenkla z dubna r. 1950 bylo vyjádřeno "jednomyslné" mínění t.zv. předsednictva strany, že by oba funkcionáři měli vystoupiti z demokraticky reorganisovaného předsednictva RSČ ve Francii. To byl ovšem rozpor pouze taktický, nikoli programový. Náзор na to co je pro stranu prospěšnější, zda setrvati v demokratické spolupráci se všemi politickými směry ve Francii, či zříci se této spolupráce a ještě více prohloubiti příkop rozdělující československý exil, se může různiti. OVV strany ve Francii doporučil jednomyslně oběma funkcionářům setrvati v předsednictvu RSČ.

Vzali-li si někteří bývalí představitelé strany toto rozhodnutí za záminku útoku proti shora uvedeným funkcionářům, pak nutno zdůrazniti, že skutečný důvod byl zcela jiný.

Poslanec Alois Čížek byl, a to uznávají i jeho osobní odpárci, jedním z mála členů československého Národního shromáždění, který se nikdy nerozpakoval říci komunistům otevřeně své mínění do očí. Je proto živým svědomím těch, kteří kompromisnictvím a kolaborací s komunisty přispěli tak účinně svým podílem k nešťastnému vyvoji věci doma. Ani v exilu se nerozpakoval býti svědomím hlasitým a netajil proto svůj osobní názor na politiku "přešlapujících" osobností. Byl mluvčím dělnictva ve straně, znal jeho problémy a uměl s nimi mluvit, vždyť je jedním z nich. Oni znali jeho a důvěřovali mu. To vzbuzovalo žárlivost u maloměšťáckých pseudosocialistických vůdců.

Tím přicházíme ke skutečnému důvodu rozporů se skupinou třinácti bývalých politiků OVV ve Francii, jehož je br. Čížek mluvčím zastává stanovisko, že je nutno stranu vrátit jejímu původnímu poslání a že je proto nutno hledati oporu v širokých dělnických vrstvách tak neprozřetelně po roce 1945 obětovaných komunistům. Na tento názor ovšem špatně slyší ti, kterým sice nedělalo žádnou potíže seděti ve vládě, či u skleňky koňaku s Gottwaldem, Noskem a Čepičkou, ale kterým vždy bylo krajně obtížné stisknout upracovanou ruku dělníka. Tato žárlivost byla hlavním důvodem "vyloučení" bratří Čížka a Suchého ze strany.

Tento pochybný akt ovšem nikomu z nich neublížil a nic nezměnil na tom, že pro valnou část stoupců strany zůstávají oba bratři i nadále dobrými národními socialisty. Třináct podepsaných, kteří se zázrakem po dvou letech dělání politiky osobností stali stranou, zapomělo, že důvěra kterou jim kdysi svěřili stoupcem strany doma neměla za účel zajistit jim doživotní slávu a zabezpečení. Svěřený jim mandát je zavazoval k převzetí iniciativy při obraně ohrožené svobody a demokracie. Tohoto mandátu se dobrovolně zřekli v únoru 1948, kdy tyto hodnoty opomněli hájit. Od této chvíle až do doby, kdy řádný sjezd strany bude mít možnost vyjádřiti se k jejich postupu, nemají práva vystupovat v exilu jménem vedení strany.

Ti českoslovenští národní socialisté, kteří po únoru 1948 se uchýlili do exilu mají právo, aby si určovali takové mluvčí, ke kterým mají důvěru. Nelze se divit, že si vybírají ty o kterých právem předpokládají, že se opětovně nezpronevěří svému mandátu. Nešťastný akt třinácti nemůže zbavit stoupcem strany tohoto práva.

oOo

PŘEDSEDA oblastního vykonávacího výboru čl. strany nár. soc. ve Francii bratr poslanec Alois Čížek navštívil tábory čl. uprchlíků ve Valce, Ulmu a Ludwigsburgu. O výsledku své cesty a o smutném osudu obyvatel těchto táborů podal zprávu příslušným orgánům a činitelům RSČ.

Dr. Tibor Šabo, bratr Alois Čížek, poslanci Benda, Viboch, Kvetko, Fusc, Bunža, spolu s bývalým ministrem V. Majerem, Jaroslavem Stránským & synem jsou evropskými účastníky politických porad zahájených 7. ledna ve Washingtoně, majících za úkol překlenouti nedělnost RSČ.

Mimo členů výboru RSČ a shora uvedených evropských účastníků, asistují poradám ještě i Ladislav Faierabend, M. Rašín, M. Švestka, a J.

PODÍL NA ZODPOVĚDNOSTI

V. Suchý

Údobí mravní a fyzické bídy do které byl uvržen národ se prodlužuje. Spolu se stoupajícím útlakem nabývají závažnosti diskuse o zodpovědnosti za toto národní neštěstí.

Připusťme, že zde v exilu mají na intenzitu těchto rozporů vliv i zájmy osobní a stranické, podporované tím, že do čela naší zahraniční akce se dostali i lidé, jimž by lépe slušelo zpytovat svědomí v ústraní, než vystupování v roli samospasitelů.

Jinak je tomu doma. Vzkazy z domova se stále víc a více zabývají tímto tematem. Tam nemůže být ani stínu podezření, že by domovem tlumočené názory v této věci byly jakkoliv inspirovány úzkým zájmem osobním či stranickým. Zde vychází touha po objektivním zjištění důvodů proč demokracie prohrála, nepochybně ze snahy, vyvarovati se obdobných chyb v budoucnu.

Je pochopitelnou snahou těch, kteří nesou největší část zodpovědnosti, aby tato byla buď rozptýlena na vrstvy co nejširší či přenesena na druhé, když už diskusi o této, pro ně tak nepříjemné věci nelze úplně potlačit. Je naší povinností tyto snahy odhalovati vsude, kde se objeví.

Naše oficiální emigrace měla již několik teorií na to, co zavinilo krach demokracie, nebo ještě lépe řečeno krach demokratů, při soustěžení s komunismem. V prvých měsících našeho exilu bylo modou přenášení zodpovědnost na bývalého presidenta republiky. "Beneš nás zradil když přijal naší demisi", říkali. Marně jsme se ptali, proč byla podávaná demise, když se předpokládalo, že nebude přijata.

"To bylo tehdy státnicky nutné", říkalo se nám tajemně a dávalo se najevo že by byly ohrožovány jakési tajemné státní zájmy, kdyby se o věci podrobněji mluvilo.

Demisi presidenta Beneše stoupla doma jeho popularita. Zprávy které docházely do exilu nenechávaly o tom pochyb.

"Co kdyby", přemýšleli samozvaní soudci presidenta Beneše a z opatrnosti začli šířiti legendu, že ne Beneš, ale jeho oportunistické okolí, hlavně Smutný a Kopta. Výstižná Peroutkova brožura / Byl Beneš vinen? / spolu s příchodem kancléře Smutného do exilu, vynutila si hledání nového viníka.

Začle se mluvit o příčinách nezdaru abstraktněji. "To velmoci, my byli jen bezmocnou hříčkou". Jak rychle utíkali prominenti druhého odboje od "zásluh", na základě kterých se hlásili v roce 1945 o ministerská křesla.

Šlo se i dále. "To národ zklamal" říkali. "Těhl jít do ulic, aby nás podpořil". Poslanec Hora mohl by dosvědčit, s jakou se setkala iniciativa mladých národních socialistů, když do těch ulic chtěli jít. Dnešní kritikové postoje národa se v těchto chvílích jakoby propadli do země, aby zázračně vypluli přizpůsobování Rady ve Washingtoně.

"To ne my, vůdci", říkají "to lid zklamal, to sedláci volili komunisty, to dělníci šli za Gottwaldem. Mají teď co chtěli a co se jim slibovalo. My, stateční vůdci, my nic. My přece nemohli bojovat proti komunistům proti vůli národa!"

Kdo je skutečná vina za to, že se v únoru 1948 nezvedl nikdo, aby hájil poslední zbytky demokracie a okleštěné svobody? Mají pravdu ti, kteří vidí vinu v onyech druhém odboje a tvrdí, že za daných okolností se dal nástup komunistů nejvýš jen oddělit? Má pravdu Faierabend když v "Listech přátelů" tvrdí, že ne v exilu/aspoň ne v době kdy Faierabend ještě ministroval/, ale teprve doma po květnu 1945, /když už dominoval/ byla lehkomyšlně promarněna naše svoboda? Má pravdu Lausman, když říká, že v únoru 1948 nebylo vlastně žádné komunistické revoluce, nýbrž že pouze skupina politiků, která už nevěděla kudy kam, utekla od zodpovědnosti?

Čeho "byl Beneš viněn" kromě snad toho, že si neuměl vybrat kvalitní a statečné spolupracovníky? Je vinno dělnictvo a čín? Není to ono které bylo exponenty ruského imperialismu nejvíce podvedeno a ztročeno?

Jaký podíl mě na osudu národa inteligence, z níž dobrá polovina z důvodů oportunistických asistovala komunistickému nástupu k moci zatím co druhá polovina si z opatrnosti a pro utišení svědomí vynaslela these, že politika je svinstvo a proto raději pryč od ní? Nepokračuje část naší inteligence v exilu na této bludné cestě? Kolik podílu na zodpovědnosti jsou ochotni převzít představitelé moci vykonávaní ministři vlády národní fronty, za jejichž vlády byly napáchány na československých občanech tisíce zločinů proti lidskosti?

To vše jsou otázky, které volají po zodpovězení dříve, než budou definitivně svěřeny osudy národa do rukou těch, kteří se o jeho přízen ucházejí.

Z A Č B O J U J E M E.

V. Dresler

Ustaluje se názor, že našemu exilu chybí dostatečně silná idea, která by se mohla postavit proti učení komunistickému. Myslím, že škodíme sami sobě, jestliže tento názor připouštíme. Myšlenka uplatnění lidských práv specifikovaných Chartou lidských práv Spojených národů pro všechny národy a třídy je dosti silná, aby se mohla postaviti tváří v tvář jakémukoliv falešnému učení, i kdyby toto používalo ještě více podvodu a lži, než vymysleli "ideologové" komunismu.

Jest obdivovat komunismus rudých diktátorů mluvících o svobodě a demokracii v okamžiku, kdy poslední zbytky těchto hodnot ubíjejí. Mluví o vykořisťování kapitalistickém a sami vykořisťují takovým způsobem, že je možno přirovnat je snad pouze k egyptským faraonům a jejich stavitelům pyramid.

Nedejme se klamati tím, že idea svobody podlehla násilí tam, kde se nikdo nepostavil na její účinnou obranu. Národy východní Evropy již poznaly na vlastní kůži "dobrodinní" komunismu a ty již není nutno přesvědčovati, kde je pravda, spravedlnost a svoboda. Je nutno spíše dodávati naděje, že tyto hodnoty dojdou uplatnění. Šťastnější národy západní, které nybyly obsazeny Rudou armádou a které tedy nepoznaly z vlastní zkušenosti její "blahodárnou" činnost, uvědomují si konečně, za pět minut dvanáct, nebezpečí, které jim hrozí. Dnes již jen ojediněle slycháme názor, že komunismus je snad otázkou jen jedné třídy či jednoho národa a že celé věc půjde kolem, aniž by se příliš dotkla západní kultury, či že se po nějakém čase této kultuře přizpůsobí a že se věci vyrovnají mírovou cestou. Jsou-li přece někdy slyšet tyto názory, pak je naší povinností ukazovati na skutečný stav věcí a odhalovati pravou tvář komunismu, jeho podvody a taktiku.

To není nedostatek ideí, které je možno postaviti jako protiváhu proti komunismu. Je pouze nutno správně použítí ideálu demokracie, ideologie která je založena na poctivosti, slušnosti a respektu člověka k člověku. Tyto hodnoty bohužel vymizely téměř úplně z našeho veřejného života po roce 1938. Tento nedostatek se přenesl i do našeho veřejného života v exilu. Bezpečnost, úskočnost a oportunismus, vlastnosti, které bývaly vyhrazeny pouze politickým šejdířům, najdeme často i tam, kde bychom to nejméně očekávali. Ta tam jsou pravidla faire play

hry, vlastnosti které se naši politikové opoměli přiučiti v době druhého exilu v Londýně. Marné bylo by předstírání, že po roce 1945 byla u nás skutečná demokracie či svoboda. Eyl to pouze jakýsi slabý odvar těchto idcí, něco co budilo zdání, klamalo důvěřivé či snad dávalo nejvyšší naději do budoucna. Ve skutečnosti bylo i v této době jménem těchto ideálů napácháno mnoho krivd, bezpráví a zločinů za které by se nemusel stydětí leckterý gestapák.

Převychovat národ v duchu Charty lidských práv, navrátit ho lidství je dosti velkou myšlenkou pro kterou stojí za to postoupit i ty největší oběti. Tisíce těch, kteří pomalu hynou v táborech nucených prací a kteří zatím marně touží po svobodě, statku člověku nejvzácnějším, nás k tomu zavazují svým utrpením. Svoboda myšlení, projevu a jednání je hodnota, která nebyla v celém svém rozsahu snad ještě ani doceněna. Její uplatnění může vrátit lidstvu to, po čem všichni toužíme, štěstí klid a spokojenost.

N A P R A H U P Ů L S T O L E T Í

Dr. Slavej Keler

Uplynulá polovina dvacátého století přinesla lidstvu zmatek, bídu a utrpení; dvě války, jejichž rozsah a počet obětí nemá příkladu v dějinách. Válka v Číně zuří již více než třicet let. Bojující armády se nerozlišují podle ideologie za níž bojují, nýbrž podle přesvědčení generála, který právě volí tomu neb onomu útvaru. Přesvědčení generálů je pak závislé na materiálních výhodách, které mu mohou poskytnout soupeři. Místo míru vládne ozbrojené příměří. Válka v Řecku, Indonésii, Palestině, Indočíně a v Koreji nasvědčuje, že ani toto příměří neplatí pro všechny národy. Napětí mezi Hindy a Musulmany, otázka Terstu válčný stav s Německem, Japonskem a Rakouskem ještě pět let po posledním výstřelu dotvrzuje toto pozorování.

Generace, která dnes dorůstá, slyší od svých otců vyprávění o dobách trvalého míru. Sama si již těžko může představit život bez zpráv z bojišť, bez nejistoty z toho, co bude zítra až se válka rozšíří, bez strachu z atomových zbraní a z bombardování vůbec. Tento trvalý tlak na nervy člověka zanechává stopy, jaké zanechávalo trvalé používání narkotik. Zájem lidstva o otázky kulturní, vědecké a umělecké klesá na minimum. Hodnoty kdysi nesporně platné, víra, morálka a zákon jsou

otreseny. Rudové instinkty mají převahu. V tomto psychologickém stavu čeká lidstvo povzbuzení, příklad, či rozkaz, aby se vzepřelo s veškerou silou své vůle a odvrátilo nebezpečí, jež ohrožuje smrtelně všechny hodnoty, kterých si vyvojem doby naučilo vážit. Nezasťírejme si, že vyličený stav je holou skutečností a že civilizace je smrtelně ohrožena.

Již před druhou světovou válkou vyslovila řada publicistů světového jména své obavy nad osudem civilizace. Nedávno sir Bertrand Russel, anglický sociolog a filosof pronesl úvahu, že není vyloučena možnost úplného vyhlazení života na naší planetě. Tak daleko jsme dospěli, že sotva pět let po tom, kdy skončilo hromadné vyvražďování hitlerovské, připoustíme možnost, že na lidstvo přicházejí hrůzy ještě větší. Kdo obrátí či změní směr, kterým je puženo lidstvo, kdo zbaví moci několik desítek individuí, která ovládají masy vojsk a policie, udržují svět ve stavu trvalého napětí a strachu a podpalují neuvědomělé masy k násilnému boření dosavadního řádu?

Je mnoho myšlenek a směrů, které si činí nárok na to, že vyvedou lidstvo z dnešního blouzení. Ale právě skutečnost, že žádná z dosud známých ideí není dost důsledná ve svém uplatnění při boji proti záplavě rudého barbarství jež ohrožuje svět, zavinuje nedostatek hmatatelných úspěchů na tomto poli.

Křesťanská civilizace nobilisuje všechny své síly technické, anglosasky zbrojní potenciál, Mashallův plán, Atlantský pakt, Komité pro svobodnou Evropu. Připravuje i mocenské zapojení Německa a Japonska. Všechny tyto síly přišly by nazmar, kdyby nebylo idee, která by je usměrnila. Nevidíme šťastný krok v řešení, má li být mezi bojovníky proti totalismu přijat jugoslávský Tito či Francovo Španělsko. Jakým přínosem může býti pro obhájece svobody Jihoafrická unie se svou rasistickou diskriminační politikou. Rovněž mnohé instituce a jednotlivci zdiskreditovaní či spříznění s fašismem i s komunismem zatěžují konto obránců svobody. I my máme svůj podíl na tom nenalézáme-li dost energie udělati si pořádek ve vlastních řadách.

Toto je úkol, před kterým stojíme na prahu druhého půlstoletí. Teprve až si upravíme své záležitosti vnitřní budeme míti právo dožadovati se účasti při řešení problémů světových. Principy demokracie a svobody nesmí zůstatí nejasnými k zneužití svádějícími pojmy, nýbrž je nutno učiniti z nich živý ideál svobodných lidí. Uplatnění tohoto ideálu přinese lidstvu toužebný klid potřebný k tomu, aby se mohly rozvíjet duchovní hodnoty.

TŘI ROKY VÝVOJE .

Dr. Jan Mader

Když jsme po únoru 1948 přicházeli jako političtí uprchlíci do západní Evropy a diskutovali se svými přáteli cizinci o předpokládaném vývoji politické situace, nacházeli jsme málo pochopení pro názor, že sovětskou agresivnost lze zastavit jiným způsobem, nežli mocí. Naši západní přátelé nám namítali, že válka může být snad přáním emigrantů, ale že ostatní svět dá raději přednost řešení mezinárodních problémů mírovou cestou.

Uplynuly necelé tři roky a víra v možnost uspořádání mezinárodních problémů diplomatickou cestou téměř vyhasla. Západní tisk se počal zabývat válkou jako hotovou věcí. Zprávy válečných dopisovatelů z Koreji a Indochíny se střídají s komentáři o návštěvě vrchního velitele spojených vojsk Atlantského paktu Eisenhowera v Evropě. Válečné rozpočty dosahují astronomických čísel.

Dnes by se na západě již nikdo nedivil, kdyby všeobecný konflikt vypukl zítra, za týden či za měsíc. Mezinárodní napětí vyvrcholilo před Vánoci 1950 po Trumanově projevu, že představitelé USA studují možnost použití atomové puly proti základnám čínských útočníků v Koreji. Poselství britského krále jen dotvrdilo vážnost situace. Za těchto napjatých okamžiků obrátil se, jak dnes dozrává americký tisk, vrchní velitel vojsk Spojených národů v Koreji Mac Arthur na presidenta Spojených států s poselstvím, upozorňujícím na to, že čínská vojska v Koreji převyšující několikanásobně svým počtem expediční sbor Spojených národů připravují ofensivu, které nelze úspěšně čelit bez možnosti použití atomových zbraní. Truman přerušil vánoční dovolenou a dlouze konferoval se sekretářem války Marshallm a se svým státním sekretářem Achesonem. Svět čekal s napětím na výsledek těchto konferencí rozhodujících o osudu míru. Američtí státníci dali přece ještě možnost svým odpůrcům řešit konflikt diplomatickou cestou a Mac Arthur dostal příkaz k ústupu. Tím je také vysvětleno, proč nikdo nevyčítá porážku armády Spojených národů jejímu vrchnímu veliteli. Jednání o svolání konference čtyř, spolu s pokusy o dohodu v korejsi pro zastavení palby UNO jsou tak poslední pokusy o mírové vyřešení. Negativní stanovisko Pekingů může přinést bezprostřední zhoršení mezinárodní situace, které může kdykoliv přejít v katastrofu.

Nás, československé uprchlíky, stále nejvíce zajímá, kdy konečně dojde k řešení paněrá v naší zemi. Situace se v tomto směru značně změnila v náš prospěch. To, co ještě nedávno bylo vykládáno jako naše vnitřní, československá záležitost, stává se problémem mezinárodním. President Truman v poslední době několikrát jasně prohlásil, že evropské problémy nebudou řešeny žádným novým Mnichovem. Osvobození středo- a východoevropských národů ze sovětské nadvlády stalo se programem představitelů světové demokracie. Budiž nám velkou pomocí a podporou k trpělivosti nedávné prohlášení jednoho z vůdců republikánské strany Harolda Stassena, který po svém návratu ze studijní cesty po různých světadílech vyhlásil osvobození Ukrajiny, Litvy, Lotyšska, Estonska, Polska, Československa, Rumunska, Bulharska a Maďarska za první bod svého "kontrarevolučního" programu. Nutno dodat, že Stassen je pravděpodobným kandidátem republikánské strany pro příští presidentské volby.

000

Z D O M O V A I Z E X I L U .

Československé národní shromáždění vydalo zákon, podle kterého mohou být odsouzeni šířitelé válečné propagandy až na 25 let vězení. Zákon vykoná svou dobrou službu, až bude podle něho možno soudit představitelů režimu za jejich podporu sovětského imperialismu.

V Karlových Varech se organizuje předsunutý štáb sovětské armády. Šéfem štábu je maršál Koněv. Udržují se pověsti o rozporch mezi Gottwaldem a představiteli sovětské moci, kteří pry vyslovili požadavek, aby Koněv vystřídal "generála" Čepičku, Gottwaldova zete, v čele čsl. armády.

Orgán kominformy vycházející v

Bukurešti napadl Rudé právo, že dostatečně neodhaluje nebezpečí Titova fašismu pro pracující třídy. Důsledkem těchto útoků je protititovská kampaň Slánského v Rudém právu.

Klement Gottwald nenel letos svůj obvyklý vánoční projev. Zápotocký mluvil daleko krotčeji než v jiných letech. Dena vzbujuje velkou pozornost, že "Velký učitel" Gottwald stále více zastihuje "Velkého učitele" Stalina v terminologii komunistické propagandy.

Bohumil Laušman ministr NF a poslední "řádný předseda" sec. den, kterému komunisté dovolili

"frontování" ještě chvíli po únoru 1948, je v Jugoslávii, kde má být hospodářským poradcem maršála Tita. Před sv. n. odjezdem do Jugoslaviie navštívil některé země západní Evropy, kde hledal spolupracovníky.

Politická jednání ve Washingtoně nabývají na rozsahu a lze předpokládat, že nebudou skončena před koncem měsíce ledna.

"Předsednictvo" čsl. strany nár. soc. ve Washingtoně má se zabývatí rolí, kterou hrají někteří představitelé strany při organizování Strany práce.

Vladimír Krajina, který přednáší na universitě ve Vancouveru, podepsal spolu s jinými představiteli strany "vyloučení" poslance Čížka a V. Suchého.

V rámci své sociální činnosti uspořádala RSČ ve Francii štědrovečerní večeři pro čsl. uprchlíky a přispěla na večeři uspořádanou čsl. studenty. Bylo usneseno poskytnout finanční podporu pro čtvrtletní dětské besídky, které mají za úkol vychovávat děti čsl. uprchlíků v jejich mateřské řeči.

Sociální komise RSČ ve Francii úřaduje vždy v pondělí a ve středu od 2 do 5 hodin v místnostech fy. Viktoria, 73, rue de la Victoire, Metro Trinite.

Představitelé OVV Rady sv. čsl. ve Francii Dr. Tibor Šabo a bratr Alois Čížek byli přijati nejvyššími činiteli Národního komitétu pro svobodnou Evropu.

S L O V O bulletin Oblastního výkonného výberu čsl. strany národně-socialistické ve Francii.

Předsednictvu ONN zodpovídá: Václav Suchý, 61, rue de la Voûte, Paris

Administrace: Štěpán Otruba 27, rue Louise Gronzard Drancy Seine

Expedice: Slavoj Svoboda Gagny Hotel Negra place de la Fête S&O